

De Ster

Eerste Presidentschap der Kerk

(Zie blz. 173)

---

1 Juni 1939

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

44e Jaargang — No. 11

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

FRANKLIN J. MURDOCK
Redacteur

J. ROBERT KEST
Assistent

JOHANNA A. RIET
Assistente

INHOUD

DE ZUURDEESEM VAN HET EVANGELIE	door James E. Talmage	167
WEEST GOD DANKBAAR		170
VAN DE REDACTIE:		
GEINSPIREERD LEIDERSCHAP	door J. Robert Kest	172
MEISJESLOOPBAAN.	door John Sherman Walker	174
HET BEZOEK VAN PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH		178
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING		179
BIJ DE VOORPAGINA.		173

CUNARD WHITE STAR

Expresdienst naar
AMERIKA

Grootste Passagiers-stoomschepen

Wekelijks meerdere afvaarten

Vraagt inlichtingen en passageta-
rieven bij de

ANGLO - CONTINENTALE TRANSPORT MIJ.

Meent 83 — Rotterdam

Telefoon 51189

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus«

Langebrug 107, Leiden

Telefoon 950 — Giro 79376

DE ZURDEESEM VAN HET EVANGELIE

EEN EEUW VAN BEWIJZEN

door JAMES E. TALMAGE

„Weet gij niet, dat een weinig zuurdeesem het geheele deeg zuur maakt?” (1 Cor. 5 : 6)

Ofschoon de uitdrukking „zuurdeesem” op verscheidene plaatsen in de Schriften voorkomt, wordt ze nu algemeen gebruikt om het

anders een massa zwaar deeg zou zijn geweest, werd nu geheel en al doortrokken van de levende gistcellen, die zich duizendvoudig vermenigvuldigden en zoo geheel en al het anders doode meel doortrokken, dat het alles licht en levend werd, zoodat ieder deeltje er van werd aangedaan met de macht om al het meel te doortrekken en zoo ging het eindeloos door. Laat ons wel bedenken, dat de gistcel juist zoo wel een levend organisme is als het zaad van een boom.

Het Evangelie van Jezus Christus is op aarde hersteld na de nacht van eeuwen, waarin de wereld der menschheid in geestelijken sluimer lag, oogenschijnlijk dood onder de verblindende invloeden van den geest van afval, welke in de ziel der menschen heerschte. De vernieuwing van het Evangelie op aarde in deze laatste tijden, ter vervulling van de voorspellingen van den Heere Jezus Christus en Zijn vroegere profeten en apostelen, was het planten van den zuurdeesem in het hart van het menschdom. Het verloop — de geschiedenis — der eeuw toont zonder weerga de levenskracht van dien godlijk bereiden zuurdeesem aan, want hij heeft in zekere mate reeds de wereld doortrokken.

Om nu even van het voorbeeld af te stappen en de geschiedkundige feiten naar voren te brengen zien wij, dat het godsdienstig systeem, „Mormonisme” genaamd, zijn verlichten en verheffenden invloed wijd en

James E. Talmage

voortwoekeren van het kwaad voor te stellen; ze wordt eveneens toegepast als een duidelijk voorbeeld, waarmede de rustige, doortrekkende en doeltreffende invloeden van de levende waarheid voorgesteld werden. Christus waarschuwde Zijn discipelen tegen „den zuurdeesem der Farizeën en Sadduceën” en den „zuurdeesem” van Herodes, doch Hij vergeleek het Koninkrijk des Hemels met zuurdeesem en gaf door gelijkenis een voorbeeld van zijn levende macht — de gelijkenis van de vrouw, die een weinig zuurdeesem in drie maten meel deed of verborg — en ziet, de geheele massa werd er mede doortrokken! Wat

zijd over het werkelijke lidmaatschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen heeft verspreid, welke Kerk werd gevestigd op goddelijk bevel in natuurlijke en onvermijdelijke volgorde naar de herstelling van het Heilig Priesterschap, zonder hetwelk er nimmer een Kerk van Christus op aarde is geweest of zal kunnen zijn. Geschiedschrijvers, theologen en denkende menschen in het algemeen — zij die zoowel met hun hart als met hun verstand denken — hebben met gevoelens, varieerend van groote vrees tot een blij welkom, de werking van een nieuwe geestelijke kracht waargenomen, waarvoor de schriftuurlijke dogma's, in den geest der menschen vervat en de verwoestende verbeeldingskracht, voortgekomen in den zwarten nacht van afval, grootendeels werden ontdaan van hun macht om de zielen van God's kinderen te onderwerpen.

Het aldus herstelde Evangelie was iets nieuws voor de menschen, ofschoon slechts in betrekkelijken zin, want het is niets meer of minder dan het vroegere Evangelie, dat wederkeerde. De werking tijdens de verstreken honderd jaar is een verschijnsel van buitengewoon groot belang, de letterlijke vervulling van de goddelijke verklaring, door den mond van Jesaja, den profeet gedaan: „Daarom, ziet, Ik zal voorts wonderlijk handelen met dit volk, wonderlijk en wonderbaarlijk; want de wijsheid zijner wijzen zal vergaan en het verstand zijner verstandigen zal zich verbergen.”

De wereld heeft de ontwikke-

ling gezien van een nieuwe Theologie, waardoor vele voorschriften, uitspraken en leerstellingen, welke lang als de grondslagen van het christelijk geloof werden beschouwd, werden gewijzigd, vervangen of geheel en al ontkend.

In deze nieuwe theologie heeft het „Mormonisme” den weg gebaad. Het is een voor den ernstigen onderzoeker opmerkelijk feit, dat het „Mormonisme” de wereld in theologie leidt en heeft geleid. Zulk een stoute bewering vraagt nadere verklaring, zoo niet een bespreking in voorbeelden. Laat ons enkele der vele voorbeelden binnen het bereik van den aandachtigen lezer bespreken.

Een zaak van zeer groot belang in het godsdienstig geloof en werken is een begrip van den aard en eigenschappen van God, zoover deze zijn geopenbaard. Door de eeuwen van verstandelijken en geestelijken sluimer hebben de menschen getracht te gelooven in de waarlijk onbegrijpelijke dogma van een lichaamloos, gevoelloos, vormloos bestaan, hetwelk men God noemde; en in de bestaande geloofsbelijdenissen van enkele secten en kerken wordt deze mystieke paradox behouden, in woorden althans. Geleidelijk echter heeft het verstand der menschen zich met een verzuchting afgewend van dit onverstandig begrip van God tot een werkelijkheid van Zijn persoonlijkheid als een Opperverzen, naar Wiens gelijkenis en beeld de mensch werd geschapen en geboren. Door wien werd het levengevend licht der waarheid met betrekking tot de persoonlijkheid der Godheid aan de wereld gegeven? Door Joseph

Smith, den profeet dezer laatste dagen, die in het jaar 1820 werd gezegend met persoonlijke manifestatie van den Eeuwigen Vader en Zijn Zoon Jezus Christus. De profeet beweerde en hield temidden van spot en vervolging, welke zijn dood tengevolge hadden, standvastig vol, dat de Vader en Zoon in vorm en verschijning gelijk aan volmaakte menschen zijn.

Een ander voorbeeld: De onschriftuurlijke en afstootende dogma van aangeboren degeneratie en het daarmee gepaard gaande gevolg van „erfzonde”, waardoor elk kind in de oogen en het oordeel van God zondig geboren wordt, heeft lang zijn schaduw over het verstand der menschen geworpen.

Uit dit begrip kwam de kinderdoop voort en de verderfelijke leer van een zekere verdoeming van alle kindertjes, die ongedoopt sterven. Nemen de menschen in het algemeen die ongerijmde bedenkselen van het verduisterd verstand heden aan? Zelfs de groote katholieke Kerk heeft haar leerstellingen gewijzigd en staat nu haar leden toe te gelooven, dat kinderen, die zonder den doop sterven, een toestand van betrekkelijk geluk en tevredenheid doormaken, ofschoon zij voor immer de heerlijke zaligheid van „het heerlijke visioen van God” moeten missen.

Men moet evenwel toegeven, dat geen leerstelling van den mensch het lot der zielen, hetzij kind of volwassene, in het hiernaamaals kan bepalen; niettemin hebben de theologische leeringen een direct effect op de gedachten en het leven van het menschdom.

Het is verheugend te weten, dat practisch het geheele christendom heden de verschrikkelijke ketterij van de eeuwige verdoemenis van kinderen, die zonder den doop sterven, verwerpen.

Luister naar het woord van het „Mormonisme” in dit geval en merk wel den tijd van haar verklaring. In 1830 werd het *Boek van Mormon* de wereld gegeven. Daarin lezen wij in het hoofdstuk van den vroegeren profeet Mormon tot zijn zoon Moroni: „Kleine kinderen zijn gezond; want zij zijn niet in staat om zonde te doen; daarom is de vloek van Adam van hen weggenomen door mij, zoodat die geene kracht over hen heeft . . . Ik weet, dat het ernstig spotten is voor God wanneer gij kleine kinderen zult doopen. Zie ik zeg u, deze zaak zult gij onderwijzen: Bekeering en doop aan degenen,

Ik ben het Licht der wereld.

(Zie vervolg blz. 177).

WEEST GOD DANKBAAR

ER IS EEN schoone legende van een gouden orgel in een oud klooster. Eens werd het klooster aangevallen door roovers, die zich van de schatten wilden meester maken. De monniken namen het orgel naar een rivier dichtbij en lieten het daar in het diepe water zakken, ten einde het uit de handen der roovers te houden. En de legende verhaalt, dat ofschoon diep in het water verborgen, het orgel toch schoone en verheven muziek voortbracht, welke door allen, die dichtbij kwamen, kon worden gehoord.

Elk christelijk leven dient gelijk dit orgel te zijn. Niets zou het zwijgen moeten kunnen opleggen. Zelfs wanneer de golven van verdriet er overheen gaan, dient het nog verblijd te blijven doorzingen.

Een der geheimen van zulk een leven is te vinden in het ontwikkelen van de gewoonte van dankbaarheid. Niets minder dan dit kan zulks doen. De meeste menschen hebben korte stonden, waarin hun hart is vervuld met dankbare gevoelens en wanneer de geheele wereld schoon schijnt te zijn. Doch deze zonnige uren zijn spoedig voorbij en daarna geven zij zich dagenlang over aan ontevredenheid en klagen. Iedereen kan zingen, wanneer hij tusschen schoone bloemen loopt op zonnige wegen; de toets van het leven komt, wanneer het tuinpad iets van een woestijnweg heeft. Wij zijn nog niet ten volle tot het leven bereid, wanneer wij nog geen kracht genoeg bezitten, om

door de moeilijke plaatsen en diepste duisternis te gaan.

Natuurlijk is er verschil in de dagen. Enkele er van zijn donker, terwijl andere helder zijn. Op zekere dagen schijnt alles verkeerd bij ons te gaan en onze zaken loopen in den war; op andere dagen vloeit het leven als een lied voort. Wij willen zoo leeren leven, dat deze veranderingen in onze omstandigheden en ondervindingen geen invloed hebben op ons innerlijk leven. Dit is het, wat Paulus bedoelde, toen hij zeide, dat hij had geleerd om in welken toestand dan ook tevreden te zijn. Het was voor hem niet gemakkelijker om gebrek te lijden en eenzaam te zijn dan voor ons. Het was voor hem geen comfort om in een gevangenis te worden geworpen en met de voeten in blokken te worden gezet. Doch hij had geleerd, niet te klagen, wanneer zijn toestand onaangenaam was. Waar wij hem ook vinden, zingt hij en wanhoopt niet. De gewoonte van dankbaarheid is zoo één geworden met zijn leven, dat niets ze ooit kan breken.

Hoe deze dankbaarheidsgewoonte aan te kweeken, dat is de vraag. Een ding is te leeren vertrouwen. De oorzaak van alle klagen en ontevreden-zijn is gebrek aan vertrouwen in God. Indien wij gelooven in God als onze Vader, gelooven, dat Hij ons liefheeft en voor ons wil zorgen, en ineens alle dingen in Zijn handen overgeven, welke ons kwellen en benauwen, zal God Zelf ons in volmaakten vrede doen zijn. Tobben is de dood voor

den dankbaren geest, terwijl niets het getob zoo vanuit het hart verjaagt dan een danklied.

Iets anders, dat ons helpt, deze dankbaarheidsgewoonte te vormen, is de goede en schoone dingen in het leven te zien. Dit is een lieflijke wereld. Ze kan niet anders zijn, want ze is des Vaders wereld. Hij maakte ze schoon, omdat het de verblijfplaats Zijner kinderen moest zijn. Toch zien sommigen niets van de lieflijkheid, welke voortdurend rondom hen is. Zij zijn gelijk menschen, die in een statiekoets een land met prachtige landschappen doortrekken, doch ze houden de gordijnen stijf gesloten en zien niets.

Men vertelt, dat de gasten van Mr. Ruskin te Brantwood vaak vroeg in den morgen werden gewekt door een klop op de deur en de vraag: „Kijkt u naar buiten?” Wanneer zij dan in antwoord op die vraag hun blinden openden, werden hun oogen bekoord door hetgeen zij zagen. Het is niet iedereen, die des nachts in zulk een plaats als Brantwood slaapt en zulk een morgen ziet, wanneer hij ontwaakt en zijn ramen opent. Doch er is overal schoonheid genoeg in den morgen, zoodat ons hart bij het aanbreken van den dag juicht, als wij slechts naar buiten willen kijken. Het zou goed zijn, wanneer wij allen iederen morgen zouden ontwaken met de vraag „Kijkt u naar buiten?” Er is immer iets de moeite waard, wanneer wij onze gordijnen optrekken en naar buiten zien.

Dit is niet alleen waar van de natuur, doch van alle ondervindingen des levens. Wij laten het zelf toe, dat wij te veel door sombere gedachten worden gedrukt. Wij laten onze moeiten en de onaangename dingen te veel naar voren komen. Wij leven te veel binnenshuis, met ons eigen klagen en tobben. Indien wij iederen morgen onze ramen zouden opengooien en naar buiten God's liefde en goedheid aanschouwen, dan konden we niet anders dan zingen. Iemand schrijft: „Menige dag zou mooier zijn, indien hij werd aangevangen met een gedachte in het hart, welke de deur tot een edeler levensvisioen zou ontsluiten en zouden dan onze minder vroolijke stemmingen door dezen ruimeren blik niet worden weggevaagd?”

Ons leven is te veel geneigd, zich inderdaad uit sleur voort te bewegen. Toch biedt alles om ons heen schoone tafereelen, niet alleen in de natuur, doch in het leven onzer medemenschen. Vaak vinden we op de meest onverwachte plaatsen, in een uithoekje van de natuur, hetgeen welhaast scheen vergeten, een bloem van ongekende schoonheid. In die rustige uren van overpeinzing, wanneer ons hart zich verheft tot het groote hart van God, kunnen wij met Hem op den bergtop staan en iets opvangen van dat land, hetwelk te vaak ver weg schijnt.

— Overgenomen.

* * *

Toen Charles Kingsley naar het geheim van zijn succes werd gevraagd, antwoordde hij: „Ik had een vriend”.

1 JUNI 1939

VAN DE REDACTIE

GEINSPIREERD LEIDERSCHAP

Nu dan, Israël! wat eischt de Heere, uw God, van u? dan den Heere, uwen God, te vreezen, in al Zijne wegen te wandelen, en Hem lief te hebben, en den Heere, uwen God, te dienen, met uw gansche hart en met uwe gansche ziel;

Om te houden de geboden des Heeren, en Zijne inzettingen, die ik u heden gebiede, u ten goede.

Deze profetische woorden werden jaren geleden gesproken, doch zijn ook in onze moderne eeuw toepasselijk. Nooit tijdens de geschiedenis der wereld is de bovenstaande boodschap zoonoodzakelijk te volgen dan thans. Evenals het oude Israël hebben wij als Heiligen der laatste dagen het verbond gesloten om op het rechtvaardige pad in de wegen des Heeren te wandelen. Wij zijn door het feit, dat wij de Evangelieboodschap der laatste dagen hebben aangenomen, verantwoordelijk om te leven volgens een boodschap, waarvan wij weten, dat ze waar is. Let in het bijzonder op het laatste gedeelte van bovenstaande aanhaling „Om te houden de geboden des Heeren en Zijne inzettingen, die ik u heden gebiede, u ten goede.” Laat ons over dit laatste gedeelte goed nadenken.

Wij als Heiligen der laatste dagen gelooven onomstootelijk in het feit, dat openbaring een teeken van de ware Kerk van Christus is en dit zal zijn. Door dit te doen, moeten wij de woorden van onzen modernen profeet en leider, Heber J. Grant, aannemen, welke even goed en van evenveel gewicht zijn als de woorden, welke de eerste president der Kerk, Joseph

Smith Jr., ooit heeft uitgesproken. Wij moeten eveneens de woorden en raadgevingen aanvaarden van hen, die den Raad der Twaalven vormen, zoowel als van hen, die gezaghebbend zijn en boven ons geplaatst. Zij, die niet gewillig zijn om te voldoen aan een verzoek, door een juist aangesteld gezaghebbende gedaan, zijn niet in harmonie met de Evangelieboodschap en zullen zekerlijk den geest van geluk, vrede en dienstbaarheid niet gevoelen. Zij zullen de wijze vermaningen van den Heiligen Geest niet volgen, omdat zij willens en wetens tegen de dienstknechten des Heeren werken. Allen, die in dezen beklagenswaardigen toestand zijn geraakt, zullen slechts vreugde vinden door gehoorzaamheid aan de geboden, welke de dienstknechten van God van tijd tot tijd geven.

Het succes van een onderneming wordt bepaald naar de gewilligheid — en dit geldt voor allen, die daar bij zijn betrokken, — om hun volste medewerking aan het onder handen zijnde te verlenen. Ons succes in het uitleven van het Evangelie kan slechts komen door een beter begrijpen van de wetten en verordeningen daarvan en onze gewilligheid om daarnaar te leven. De belofte is gegeven, dat het

nimmermeer van de aarde zal worden weggenomen.

Zoedoende zal al het werken tegen de Kerk geen succes hebben. Doch wij als leden der Kerk zullen lijden, indien wij ons leven niet in overeenstemming brengen met de eeuwige beginselen van waarheid, waarin wij ons mogen verheugen.

Er is over het algemeen te veel kritiek op de leiders der Kerk. Wij moeten weder het pad van getrouwheid trachten te vinden door gehoorzaamheid aan de woorden van onze leiders. Indien

wij het leven bestudeeren van de mannen, die in de vroegere dagen der Kerk vooraan stonden, en die afvielen, dan zien wij, dat zij onverschillig werden, omdat zij de instructies niet wilden gehoorzamen. De Kerk leed er niet onder, doch zij wel. Er zijn vele voorbeelden van hetzelfde feit. Laat ons allen opnieuw besluiten, gehoorzamer aan een raad te zijn. Een belooning van ware vreugde, zielerust, rijkheid van geest en waar geluk wacht ons, indien wij maar willen.

— J. Robert Kest.

BIJ DE VOORPAGINA

* * *

Op de voorpagina van dit nummer zien wij afgebeeld het Eerste Presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen. De tempel op den achtergrond, met zijn blijvende hechtheid en schoonheid, herinnert ons aan de hechtheid en duurzaamheid van de Kerkorganisatie heden. Het standbeeld op den achtergrond, onmiddellijk rechts van den tempel, is van Joseph Smith, den eersten profeet en president van de Kerk in deze tijden.

De leiders der Kerk staan bekend om hun eenige en merkwaardige werkzaamheden. President Grant, een man van in den tachtig en toch nog krachtig en actief, heeft in zaken en financiën een schitterende loopbaan afgelegd. Toch zijn zijn geestelijke eigenschappen hoog ontwikkeld. Hij is een voorbeeld van het schoone evenwicht tusschen beide, hetwelk het steeds te volgen ideaal is. Vriendelijk en inspireerend, met een rijke ervaring, is hij een inspireerende figuur, niet alleen voor de meer dan 750.000 Heiligen der laatste dagen, doch voor ontelbare anderen, die geen leden der Kerk zijn.

President J. Reuben Clark, zijn eerste raadgever in het Eerste Presidentschap, heeft voor de regeering in de Ver. Staten belangrijke en nuttige posities bekleed. Als ambassadeur naar Mexico steeg hij zeer in aanzien en heeft zijn land goed gediend. Hij is eveneens een belangrijke figuur in de zakenwereld, een oprechte en internationale figuur.

President David O. McKay heeft als bekend kerkelijk opvoeder voortdurend gestreden voor den geestelijken vooruitgang van de jeugd van Zion, en is op vele Kerkscholen een bekende en geliefde figuur. Hij is een man met een wonderlijk karakter en benijdenswaardige deugden en mag zich verheugen in het respect en de bewondering van iedereen.

Wij worden heden waarlijk, zooals in het verleden, geleid door verstandige en goede mannen. Mannen, die staan als getuigen, dat God wederom van de hemelen heeft gesproken en die getuigen, dat God wederom Zijn Kerk op aarde heeft gevestigd.

Meisjesloopbaan

door *John Sherman Walker*

(uit *The Improvement Era*)

Boven de mooie, liefelijke tonen van de viool, waarop zij speelde, hoorde Sonia voortdurend het vlugge tikken der wielen van den trein, die haar naar het westen bracht.

Haar coupé was in één woord schitterend, zooals dit een virtuoze met zulk een bekwaamheid toe-

kwam, haar, die door den criticus Kruimm in zijn scherp critisch overzicht als „Mademoiselle Paganini” was betiteld.

Dat was een triomf voor Sonia Marnov, die van haar kindsheid af — toen haar kleine vingers nog nauwelijks de viool konden handteeren — het doelwit van haar loopbaan zoo hoog had gesteld, zoo hoog zelfs als dat,

hetwelk door de grootste meesters op de viool was bereikt.

Haar vader, een vervaardiger van mooie violen en zelf een begaafd speler, had Sonia zeer goed de gaven en techniek op de viool geleerd en Sonia had reeds zeer jong bewezen, een genie te zijn op de viool.

Naarmate zij vooruitgang maakte was het haar niet uit de gedachten gegaan, dat alle voor-aanstaande violisten mannen waren geweest. Zeer naief had zij zich als meisje afgevraagd, waarom een vrouw hen allen niet in deze kunst kon overtreffen.

Daarom was het een triomf — Kruimm had haar „Mademoiselle Paganini” genoemd — en Sonia juichte, toen zij haar spel met een vaste streek van haar strijkstok over de snaren beëindigde.

Terwijl zij zich daar zoo op de maat heen en weer bewoog, was zij een buitengewoon lief figuur in het getemperde licht, de reine blankheid van haar huid in tegenstelling met den zwarten glans van haar haar en het heldere licht in haar oogen.

Een oogenblik hield zij haar viool onder het zachte licht van de lamp, terwijl zij het donker-roode hout bewonderde.

Kon een minnaar met edeler woorden tot haar spreken dan haar Cremona: zou iemand zoo gevoelig zijn voor haar gevoelens en stemming als deze, haar viool? Was er eenige ervaring te vergelijken met het genot, om zelf schoone muziek voort te brengen; was er grootere loopbaan dan deze?

Sonia hield de viool een oogenblik tegen zich aan, legde toen haar bleke lippen op het satijnzachte hout van de Cremona, alvorens haar in de kist te leggen.

Met haar vreugde beving haar

echter ook een zekere vrees. Hoe lang zou zulk een loopbaan als de hare duren? Enkele korte jaren van voortdurend op concerten spelen — daarna het onvermijdelijke verminderen, middelmatige jaren, welke zij wist niet te kunnen verdragen — ten laatste vergetelheid. De gedachte scheen haar te doen stikken en in de coupé was het opeens benauwd.

Toen was het, dat de snelle vaart van den trein verminderde en het dreunen der wielen minder werd in Sonia's ooren. De trein stopte en voor Sonia beteekende dit op dat oogenblik een even ontsnappen uit de benauwde coupé — het inademen van de frissche nachtlucht, welke haar gedachten zou bevrijden van de stemming, welke haar kwelde.

De trein stond nu geheel stil temidden van het weerklinken van signalen en onverstaanbare woorden langs de spoorbaan. Vlug liep Sonia langs het gangpad en naar den uitgang van haar wagen. Buiten was het geschitter van licht ergens dichtbij de machine en het geschuifel bij den bagagewagen.

Sonia stapte van de laatste treden, doch met een gil trachtte zij zich nog te redden van een val op den lagen grond van de baan, welke zij in het donker voor een perron had aangezien. Doch haar enkel zwikte om, toen zij op glooiing terecht kwam.

Haar harde gil ging tusschen het geklikklak van de wielen verloren, terwijl de trein wegreed zonder haar — en even daarna zag zij nog slechts het roode achterlicht in den donkeren nacht verdwijnen.

Sonia's gil ging echter in den koelen nacht niet geheel en al verloren. Ze zag twee autolichten den donkeren weg opkomen, die evenwijdig met de spoorbaan liep. Sonia's verstuipte enkel deed haar pijn — als in de verte hoorde zij een mannenstem uit de auto zeggen: „Neem jij het stuur over, Gracie! Er staat iemand op de spoorbaan. Ik zal eens gaan zien!”

Sonia voelde zich achterin den auto gedragen, toen viel zij in een koortsige, half-wakende verdooving, terwijl de auto voortsnelde over den ruwen weg, welke leidde tot een landhuisje midden in een bosch.

Den volgenden morgen zat Sonia op de zonnige, rustige warande van een landhuisje, een studio op de heuvels, naast den man, die haar diens vreeselijken nacht gered had. Hij zeide:

„U bent natuurlijk Sonia Marnov. Ik wist dat, zoodra ik U hier had gebracht „Mademoiselle Paganini” — van de foto's in de muziekladen. Ik lees ze altijd, ziet u”.

Sonia bestudeerde het knappe, bruine gelaat van den man, waarbij zijn witte slappe boord afstak; zijn vroolijke lippen; het slordige, dikke haar, hetwelk door de zon donkerrood was geworden; heldere, grijze oogen, welke steeds eenigszins schenen te droomen. Er was een blik van herkenning in haar oogen, terwijl Sonia sprak. „En u — u bent —”

Hij keek naar het bosch en viel haar in de rede „Wildrose” — „Indian Dawning” — je hebt ze gespeeld, Sonia. Ik componeerde ze”.

„Kent Dowell! — natuurlijk, nu weet ik het. Uw liederen

zijn zoo lief. Ik heb u altijd zoo graag willen ontmoeten”.

Kent Dowell lachte vragend tegen haar.

„En nu dat het geval is. . . ?”

Nu was het Sonia's beurt, een anderen kant uit te kijken. Het vogelkoor zong liefelijk om hen heen en de vroege zon scheen door de pijnboomen.

Kent ging voort, terwijl hij zijn hand als over het bosch uitstreckte.

„En nu dat het geval is — u weet, waar ik van houd — denkt u nu, dat u er ook van zou kunnen houden, Mademoiselle Paganini? Heeft het toeval ons beiden op dien trein gebracht en ons samen bij mijn speciale stopplaats afgezet met een doel?

Sonia's donkere oogen waren glanzend van emotie, toen zij antwoordde: „Ik zou van al deze dingen kunnen houden, waar u van houdt; uw groote bosch — de vogels — het huisje hier — en uw lieve zuster Gracie — zelfs meer dan van mijn Cremona”.

„En je loopbaan, Sonia?”

Oh, ik zal ook mijn loopbaan hebben — je zult het zien, — die jaren en jaren zal blijven voortduren”.

Kent, die haar diep in de oogen keek, was tevreden — zeker, dat hij het geheim van haar tevredenheid begreep.

Binnen een week had Sonia een telegram verzonden aan haar wanhopigen concert-manager in een afgelegen stad, waar zij zou moeten optreden. Het luidde:

„Lasch alle concerten af. Heb een vast engagement hier. Stuur Cremona. — Sonia”.

— — — — —

„Neen — zóó, kleine jongen — je kleine vingers op de snaren, en houd je strijkstok zóó. Nu spelen”.

Sonia knielde geduldig neer naast haar flinken jongen met de guitige oogen, hem helpend bij zijn vurige belangstelling voor de kleine viool, die Kent voor hem had gekocht.

Met de oogen wijd open liet de jongen de stok langs de snaren glijden en lachte, toen de viool antwoordde. De vriendelijke zon scheen door het venster naar binnen op de donkere golven van zijn haar met den roodachtigen gloed — hetzelfde haar als Kent Dowell, die daar met zijn zuster glimlachend neerzag op den jongen en Sonia, en hun eerste les.

Sonia drukte den jongen stijf tegen zich aan, terwijl zij met betraande oogen opkeek en zeide:

„Zie je dat mijn loopbaan voortduurt!”

Tracht bij

uw vrienden en kennissen een „Ster”-abonnement te plaatsen.

De Zuurdeesum van het Evangelie.

(Vervolg van blz. 169)

die verantwoordelijk en in staat zijn zonde te begaan; ja, leer de ouders, dat zij zich moeten bekeeren en gedoopt worden, en zich moeten vernederen, als hunne kleine kinderen. Hunne kleine kinderen hebben niet noodig te bekeeren, noch gedoopt te worden. Kleine kinderen zijn levend in Christus, zelfs van de grondlegging der wereld af'.

Verder: Het voormalig algemeen begrip van hemel en hel wordt heden beschouwd als verouderd, onredelijk, onschriftuurlijk en onwaar. Ik spreek van den hemel en de hel, zooals men die eens dacht als de eenige plaatsen of toestanden, voor de zielen der menschen bereid; tot een dezer staten zal ieder wezen, die in het vleesch belichaamd was of nog zal zijn, worden aangewezen, wellicht met een zeer kleine kans op genade of verwerping. De steun van schriftuurlijk bewijs ontbrak aan de kerkelijk dogma; doch er waren voor de wereld eeuwen voor noodig, om dit feit te ontdekken. Het geloof in verschillende toestanden in het hiernamaals is heden overal bekend en van deze redelijke vervanging voor edele waarheid van deze groote dwaling is wederom het „Mormonisme” de leeraar der wereld. Joseph Smith, de profeet van deze, de bedeeeling van de volheid der tijden, verklaarde, dat hij in Februari 1832 een goddelijke openbaring ontving, waarin de toestanden van het hiernamaals werden aangetoond als te zijn het direct gevolg van het persoonlijk

leven in sterfelijkheid en waardoor het bestaan van verschillende koninkrijken of heerlijkheden, een elk met zijn eigen ontelbare onderverdeelingen, werd duidelijk gemaakt.

Zonder aanhalingen te doen, verwijs ik naar *Leer en Verbonden*, afd. 76 als het duidelijke voorbeeld.

De Kerk bevestigt de mogelijkheid van eeuwigen vooruitgang binnen de verschillende koninkrijken, in het hiernamaals bereid en leert, dat bekeering zelfs aan de andere zijde van het graf mogelijk is. Ze geeft een plechtige waarschuwing tegen uitsstel en het willens en wetens veronachtzamen hier, daar zij beweert, dat dit leven zuiver een proeftijd is, welke den menschen tot bekeering en manhaftig dienstbetoon werd gegeven en dat het veronachtzamen er van beteekent de mogelijkheid tot bekeering. Het laten voorbijgaan van gelegenheid hier zal zekerlijk een hinderpaal zijn voor den eeuwigen vooruitgang; doch de zondaar kan in de eeuwigheid vooruitgang maken, indien hij zich tracht te bekeeren.

Bij voorbeeld: In de oude theologie werd door verkeerd begrijpen en daardoor verkeerd uitleggen van de Schriften geleerd, dat de heilige genade van God alles was, voor de zaligheid noodig en dat bovendien het lot der zielen in het hiernamaals afhankelijk was van het willekeurig oordeel van den Almachtige. De moderne openbaring, welke in strikte overeenstemming is met de juist

uitgelegde vroegere Schriften, verwerpt grillen en willekeur als elementen van de Godheid en houdt vast aan de algemeene werking der wet, beide in de handelingen van God met de menschheid in de sterfelijkheid en het toekomstige oordeel. Deze wet sluit in al hun glorieuze volheid Rechtvaardigheid en Genade in. Een afdoende verklaring hiervan verschijnt in de openbaring, in 1832 aan Joseph Smith gegeven: „Ik, de Heere, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik gebied; doch wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, zoÿ hebt gij geene belofte”. Als gevolg van deze verklaring der eeuwige waarheid is het christendom geleidelijk er toe gekomen, dit onzekere begrip te verwerpen voor de gedachte, dat ieder mensch voor den rechterstoel van den Rechtvaardigen Rechter voor zichzelf verantwoording zal moeten afleggen.

Laten deze aanhalingen en voorbeelden voldoende zijn. Zij zijn

het volle bewijs voor de bewering, dat tijdens de eerste eeuw van haar bestaan de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen een plaats van vooraanstaand leiderschap heeft ingenomen in het theologisch begripen en waren godsdienst. Raadpleeg de nieuwste en bekendste bijbelwoordenboeken, -verklaringen enz., vergelijk deze met de publicaties van de klasse, thans een eeuw oud en gij zult zien, dat daarin vele der fundamenteele waarheden van het „Mormonisme” zijn vervat.

Terugkeerend tot de gelijkenis, waarmede wij aanvingen, mogen wij met zekerheid en dankbaarheid de doeltreffendheid van den zuurdeesem van het Evangelie van Jezus Christus overwegen, welke doorwerkt in het hart der menschen van alle naties, volken en talen, en overvloedig voorziet in het onmisbare brood des levens, hetwelk de hongerige, doch gezonde ziel voedt en bevredigt.

Het bezoek van President Joseph Fielding Smith.

In het midden van Mei waren wij bevoorrecht, Apostel en zuster Smith in Holland te weten. Apostel Smith, officieel Kerkgeschiedschrijver en een der groote zegsmannen aangaande de leer der Kerk van heden, gaf een aantal inspireerende toespraken in verschillende steden in Nederland. Hij bracht vele interessante punten aangaande de leer naar voren en allen die hem hoorden, gingen heen met een beter begrip van het Evangelie in hun hart. Vergaderingen werden gehouden in Rotterdam-Zuid, Rotterdam, Amsterdam, Groningen en Utrecht, welke allen zeer goed waren bezocht. Apostel Smith's vriendelijkheid en wonderlijken geest werd door allen gevoeld en het was een voorrecht, zijn getuigenis te mogen hooren!

Zuster Smith vergastte ons in de verschillende bijeenkomsten op een aantal soli, waarvan allen genoten. Haar stem is bijzonder mooi; die haar hoort, zal ze niet vergeten.

Wij allen waardeeren hun bezoek en hopen hen eens weer in ons midden te mogen zien. God zegene hen op hun reis.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Ontslagen.

Ouderling Poul B. Clayton zal de 1ste Juni van zijn zending ontslagen worden en naar zijn huis in Los Angeles, Californië, terugkeeren. Ouderling Clayton was Districts-president van Rotterdam en Amsterdam en gedurende de laatste maanden

ontwierp hij de restauratieplannen van de vergaderzaal te Amsterdam. Zijn heengaan zal door allen, die hem kennen, betreurd worden.

Ouderling Lorenzo de Haan, die gedurende de laatste tijd als

Presideerend Ouderling in het Overmaasche District gearbeid heeft, zal dezelfde tijd ontslagen worden en naar zijn familie in Ogden terugkeeren.

Ouderling de Haan heeft in verschillende plaatsen gewerkt en heeft overal een goed en nuttig werk verricht.

Ouderling Howard Draper, die Districts-president van Utrecht is geweest en gedurende de laatste maanden President van het Rotterdamsche District was, zal ook de 1ste Juni Nederland verlaten en naar zijn huis in Wellington, Utah,

terugkeeren. Ouderling Howard Draper heeft mooi werk verricht en zal door allen gemist worden.

Zuster Pernella Berghout, die sinds 1 October 1937 in Nederland werkt, zal de 1ste Juni naar haar familie in Ogden, Utah, terugkeeren. Zuster Berghout was werkzaam in het Hoofdbestuur van het Jeugdwerk en heeft schitterend werk verricht met het samenstellen van verschillende boeken, die door deze vereeniging gebruikt worden. Ook had zij een werkzaam aandeel in de Zusters Hulp-Vereeniging. Zuster Berghout was de eerste jonge vrouw, die als Zendingeling naar Nederland kwam om hier te werken.

Wij zullen deze zendelingen heel veel missen en wenschen hen Gods beste zegeningen toe.

Verplaatst

Op 15 Mei j.l. vertrok zuster Bertha Astle van Den Haag naar Haarlem en Zr. Pernella Berghout van Haarlem naar Den Haag.

Op 1 Juni 1939 gaan de volgende verplaatsingen in: Oud. W. H. Koew van Amsterdam naar Leeuwarden; Oud. J. L. Shupe van Amsterdam naar Alkmaar; Oud. S. Turner van Arnhem naar Groningen; Oud. James B. Blake van Groningen naar Den Helder; Oud. H. B. Anderson van Den Haag naar Rotterdam-Zuid; Oud. Th. v. Drimmelen van Den Helder naar Rotterdam; Oud. J. O. Brewerton van Leeuwarden naar Dordrecht; Oud. E. K. Mathews van Leiden naar Amsterdam; Oud. C. G. Williams van Leiden naar Utrecht; Oud. J. Jensen van Rotterdam naar Leiden; Oud. C. E. Myers van Rotterdam naar Leiden; Oud. J. Evertsen van Rotterdam-Zuid naar Amsterdam en Oud. R. Garbett van Schiedam naar Utrecht.

NAAR NEW YORK

AFVAART VAN
HAMBURG - LE HAVRE - SOUTHAMPTON

De bekende Favorieten:

WASHINGTON

(A) 27 Juni—26 Juli

MANHATTAN

(A) 13 Juni—12 Juli

De Populaire „Presidenten“:

ROOSEVELT

(A) 7 Juni—5 Juli

HARDING

(A) 21 Juni—19 Juli

(A) Één dag later van Le Havre - 2 dagen later van Southampton

SLECHTS ÉÉN KLAS BEDIENING

Iederen Vrijdag van Londen direct naar New York.

Om den anderen Vrijdag van Liverpool via Belfast naar Boston en N.Y.

UNITED STATES LINES KANTOREN:

ROTTERDAM:
Atlantic-Huis,
Westplein

PARIJS:
10 R.Auber

LONDEN:
7 Haymarket,
38 Leaden hall str.

HAMBURG:
Ferdinandstr. 68